

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. L. Z.**, nar., bytem, zast. Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou, se sídlem Vinohrady 45, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. KUZL-44437/2015, sp.zn. KUSP-44437/2015/DOP/Mu,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce (také „obviněný“) napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. KUZL-44437/2015, sp. zn. KUSP-44437/2015/DOP/Mu (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 2. 6. 2015 č.j. MUUH-OD/85694/2014/PrchJ Spis/16996/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), toto rozhodnutí změněno ve výroku, a to v otázce místa spáchání přestupku. Výše uvedeným rozhodnutím byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za spáchání přestupku správní

orgán obviněnému uložil dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) sankci pokuty ve výši 3 000 Kč. Dále správní orgán obviněného zavázal k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku dle § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů ve výši 1 000 Kč.

Na základě napadeného rozhodnutí zní výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žalobce je vinen tím, že *dne 16. 10. 2014 v 7:54 hodin v obci , GPS délky , GPS šířky ” ve směru jízdy od obce řídil osobní motorové vozidlo zn. nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR naměřena rychlost 76 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 73 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 23 km/h. Tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tak se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více.“ Výrok o pokutě, jakož i náhrada nákladů řízení byly napadeným rozhodnutím potvrzeny.*

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl následující argumentaci. V první řadě se zabýval námitkou žalobce, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž měl být proveden výslech policistů a předložen návod k obsluze. K této námitce žalovaný především uvedl, že policie je povolána k měření rychlosti v silničním provozu zákonným ustanovením § 79a zákona o silničním provozu. Měření rychlosti vozidel reprezentuje jeden ze způsobů, kterým státní moc (policie) uplatňuje své oprávnění dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Postup měření rychlosti není upraven zákonem. Prvostupňový orgán podle žalovaného nemusel provádět důkaz výslechem policistů, neboť proti sobě nestála verze obviněného na straně jedné a výpověď policistů na straně druhé. Důkazem o spáchání přestupku je listinný důkaz založený ve spise označený „záznam o přestupku“, který byl vytištěn dne 23. 10. 2014 a spolu s ověřovacím listem č. 37/14 vydaným Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., založen policií do spisu. Výstupem a tedy i listinným důkazem dle správního řádu prokazující překročení rychlosti je snímek v záznamu o přestupku spolu s informačními podrobnostmi týkajícími se obsluhy radaru a vozidla – viz tabulky pod snímkem na záznamu o přestupku. I bez svědeckých výpovědí zasahujících policistů bylo postaveno zcela najisto, že obviněný se dopustil přestupku překročení rychlosti. Policisté totiž mohou za daných okolností při zjištění přestupku překročení rychlosti maximálně dosvědčit to, co je uvedeno v úředním záznamu o přestupku a ne jinak tomu bylo i u přestupku obviněného. Žalovaný rovněž podrobně odkázal na relevantní judikaturu, přičemž na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č.j. 5 As 64/2011-66 dovodil, že vyslechnout policisty není nutno vždy, neboť je potřeba přitom hodnotit konkrétní skutečnosti a individuální okolnosti každého případu. Podle závěru žalovaného prvostupňový orgán postupoval správně, když odmítl provést svědecké výpovědi policistů a návod k obsluze rychloměru, neboť obviněný nevnesl do řízení vůbec žádné konkrétní, specifické a jasné důvody, které by nutnost provedení navrhovaných důkazů vyžadovaly. Naopak námitky obviněného jsou zcela obecné, vágní a neurčité. Nemožnost se účinně v řízení bránit klade obviněný k tíži správnímu orgánu, neboť tím, že správní orgán navrhované důkazy neprovedl (zejména pak návod k obsluze), měl obviněnému znemožnit prostudovat si návod k obsluze a proto ani jeho zmocněnkyně

nemohla uvést relevantní skutečnosti, proč bylo měření ze strany policistů provedeno špatně. K namítané nedostupnosti návodu k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C žalovaný odkázal na internetové stránky http://pomahat-chranit.com/wp-content/uploads/2015/04/Navod_RAMER10.pdf. Žalovaný však neshledal žádné důvody, pro které by bylo třeba provádět výslech zasahujících policistů v situaci bezchybného skutkového stavu jen proto, aby si snad obviněný „přezkoušel“ policisty z návodu k obsluze odvolací orgán odmítá jako nedůvodný, neboť obviněný nepředstřel jediný rozumný důvod pro výslech zasahujících policistů ani pro nutnost provést důkazně v řízení návod k obsluze. Žalovaný dal žalobci za pravdu pouze v tom směru, že dává obviněnému za pravdu potud, že pro závěr správního orgánu, že „dle vyjádření v úředním záznamu policistů obviněný na místě silniční kontroly policistům neuvedl žádnou pochybnost ani argumenty k přestupku, který mu byl policisty sdělen“ neexistuje ve spise žádný podklad. Předtisk oznámení přestupku nebyl policisty vyplněn a předán obviněnému na místě silniční kontroly k podpisu či vyjádření. Takový postup policistů ovšem podle žalovaného nemohl způsobit nezákonnost rozhodnutí, neboť není procesní vadou řízení. Pokud pak žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně požadoval předložit písemný důkaz, že policisté obviněného poučili a nabídli mu možnost blokového řízení. Ze samé podstaty již při ústním jednání zmocněnkyně musela vědět, že žádný takový doklad neexistuje, když průběh silniční kontroly popisuje úřední záznam zpracovaný policisty následně po zjištění přestupku na služebně úřední formou. Požadavek zmocněnkyně není relevantním, neboť možnost blokového řízení, jehož výstupem je uložení blokové pokuty policisté sdělují přestupcům při silniční kontrole ústně a písemné potvrzení zákon nevyžaduje. V tomto případě lze vyjít z úředního záznamu policistů ve spise, který ukazuje, že policisté obviněnému možnost řešení přestupku v blokovém řízení ve výši 2 000 Kč sdělili, ale ten blokové řízení odmítl. Logicky v opačném případě, tedy kdyby obviněný blokovou pokutu na místě zaplatil, je přestupek pravomocně projednán zaplacením blokové pokuty a k řízení u správního orgánu by tak vůbec nedošlo.

Ke druhé odvolací námitce žalobce, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces tím, že při ústním jednání dne 11. 5. 2015 nebylo dokazování rozhodně uzavřeno a před vydáním rozhodnutí nebyl správním orgánem vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný k této námitce podrobně shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu a vyhodnotil je ve světle právní úpravy správního řízení obsažené ve správním řádu. Podle žalovaného platí, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Vyjádřit se k důkazním návrhům správní orgán musí nejpozději v rozhodnutí ve věci. Pokud správní orgán další důkazy neprovedl, pozbývá jakákoli možnost vyjádření k němu relevanci. K neprovedení důkazu se z logiky věci nelze vyjádřit. Je tedy třeba se zabývat pouze tím, zda obviněný měl možnost se vyjádřit k důkazům, které provedeny byly a to se v daném případě také stalo. Žalovaný vyjádřil názor, že správní orgán není povinen dopředu vysvětlovat, tedy v mezidobí po navržení dalších důkazů účastníkem řízení do doby vydání samotného rozhodnutí ve věci, proč neprovede nějaký další důkaz v řízení. Je totiž třeba vidět, že pokud by správní orgán některý z navrhovaných důkazů považoval za nutný provést, pak by obviněného předvolal k ústnímu jednání a sdělil mu, že budou vyslechnuti svědci nebo by si vyžádal návod k obsluze radarového rychloměru a obviněného v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl, že doplnil spisový materiál o nový podklad, který při ústním jednání ještě neexistoval a byl do spisu založen až v další fázi správního řízení, ale ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný dospěl k závěru, že v řízení před správním orgánem bylo obviněnému umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Protože spis nebyl následně na základě důkazních návrhů stěžovatele (ani nijak jinak) doplňován, nebyl obviněný opětovně vyzván k seznámení se s jeho obsahem. Závěry, které správní orgán učinil na základě provedených důkazů, s nimiž

obviněného prostřednictvím zmocněnkyně při ústním jednání seznámil, správní orgán uvedl v rozhodnutí a to včetně vyhodnocení důkazních návrhů buď jakožto nadbytečných nebo pro zjištění skutkového stavu nepotřebných.

Co se týká namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí stran zdůvodnění materiální stránky přestupku, žalovaný uvedl, že v zákonné definici skutkové podstaty přestupku překročení rychlosti je obsažen kumulativně formální i materiální znak přestupku. Správní orgán se s materiální stránkou přestupku vypořádal v mantinelech, které považoval z moci úřední za vhodné zohlednit vzhledem k tomu, že obviněný na případnou absenci materiální stránky přestupku do vydání rozhodnutí nepoukazoval ani ji nezpochybňoval. Obviněnému nic nebránilo, aby prezentované odvolací námítky snesl v řízení u správního orgánu ještě před vydáním rozhodnutí, mj. i proto, že správní orgán není povinen za účastníka řízení domýšlet odvolací důvody. Konkrétněji k úvaze o přítomnosti materiálního znaku žalovaný uvedl, že potenciální riziko, které s sebou každé překročení rychlosti nad 50 km/h nese, bylo v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně vysvětleno. Přestupku se žalobce dopustil dne 16. 10. 2014 (čtvrtek) v ranních hodinách, kdy je dodržení maximální povolené rychlosti pro jízdu v obci nanejvýš důležité, neboť účast chodců, cyklistů a dalších účastníků silničního provozu je nutno ze strany řidiče očekávat zvýšený a proto je zásadní, aby řidič dodržoval maximální povolenou rychlost pro jízdu v obci stanovenou § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu na 50 km/h. Za mylnou žalovaný vyhodnotil námítku žalobce, že materiální stránku přestupku je nutno posuzovat ve vztahu k charakteru komunikace, povětrnostním podmínkám nebo technickým parametrům vozidla nebo zkušenostním předpokladům řidiče. Žalobce neuvedl, kterak se tyto okolnosti mohou dotýkat úvahy o vymizení materiální stránky přestupku. I v případě, že by se při jízdě na pozemní komunikaci obcí nevyskytoval bezprostředně při překročení rychlosti v okolí žádný účastník silničního provozu (chodec, cyklista apod.), stále platí, že materiální stránka přestupku naplněna byla. O „bagatelnosti“ překročení rychlosti v takovéto situaci, kdy je hovořeno o jejím překročení nejméně o 23 km/h, navíc nemůže být ani řeči.

Ohledně odůvodnění výše uložené sankce žalovaný uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se uloží v souladu s § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona pokuta v rozpětí od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Sankce zákazu činnosti od jednoho do šesti měsíců se dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uloží tomu, kdo spáchal přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Žalovaný dále poukázal na to, že je ve shodě s obviněným, že při ukládání sankce je třeba, aby správní orgány analogicky aplikovaly institut zahlázení trestu, a to tam, kde je pro takovou úvahu správního orgánu místo a přiléhavě na úvahu obviněného dopadá i citovaná judikatura. Prvostupňový správní orgán sice zdůraznil, že obviněný již dvakrát překročil rychlost v minulosti, nicméně k osobě pachatele uvedl, že má obviněný v kartě řidiče celkem 7 záznamů. Odvolací orgán zdůrazňuje, že právě tato okolnost je pro obviněného přitěžující, neboť počet záznamů v kartě obviněného ukazuje, že má k dodržování pravidel silničního provozu benevolentní a přezíravý postoj, který oprávněně u správního orgánu při ukládání sankce nenalezl pochopení ani toleranci. Odhlédne-li totiž odvolací orgán od přestupků zapsaných v kartě řidiče do roku 2011, pak i nadále platí, že se obviněný v roce 2014 dopustil kromě nyní vytýkaného přestupku překročení rychlosti, dalších dvou přestupků. Dne 23. 1. 2014 obviněný spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu (nerespektování signalizačního zařízení prikazující zastavení vozidla na příkaz Stůj!) a dne 8. 12. 2014 přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona (nepřipoutání se na sedadle řidiče

bezpečnostním pásem). Uložení sankce pokuty v pásmu mírně nad spodní hranicí zákonem stanovené sazby výstižně reflektuje dosavadní chování obviněného v silničním provozu.

Závěrem žalovaný uvedl, že jakkoliv odvolání žalobce neshledal jako důvodné, přikročil ke změně ve výroku prvostupňového rozhodnutí a upřesnil místo spáchání přestupku dle souřadnic GPS zaznamenaných pod snímkem vozidla v tabulce nazvané „radar“. Odvolací orgán tak učinil s ohledem na § 77 zákona o přestupcích a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu požadující pregnantní vymezení místa spáchání přestupku. Změnu provedl správní orgán dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

III. Obsah žaloby

Žalobce proti napadenému rozhodnutí uplatnil následující žalobní body, které se víceméně opírají o odvolací námitky. Předně žalobce namítl, že ve správní řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Konkrétně ve vztahu k absenci návodu k měřicímu zařízení RAMER 10C (dále jen „Návod“) mezi podklady k rozhodnutí žalobce uvedl, že pokud ve správním řízení vznesl relevantní pochybnost o správném použití radaru v souladu s Návodem, není žalobci jasné, jak mohl žalovaný posoudit kvalitu měření, když ani nevyžádal od Policie ČR Návod k obsluze radaru. Žalobci není rovněž jasné, z čeho žalovaný dovozuje, že zde nestojí proti sobě verze žalobce a verze policistů, když výslech policistů i přes žalobcův návrh nenařídil. Jestliže tedy žalobce tvrdí, že sami policisté měli na místě pochybnosti o správnosti a tedy zákonnosti měření, měl žalovaný tyto policisty v jeho přítomnosti vyslechnout a zjistit, jestli potvrdí anebo popřou verzi žalobce. Teprve poté by žalovaný mohl přistoupit k hodnocení, jestli se verze liší či nikoli a pokud se liší, či verzi a z jakých přezkoumatelných důvodů dá přednost. Žalobce nepopírá, že jedním z důkazů je listinný důkaz záznam o přestupku se snímkem, nicméně tento důkaz nevypovídá nic o způsobu jeho pořízení, tedy zda byl dodržen Návod a měření rychlosti tak proběhlo v souladu se zákonem. Žalobce tedy nemůže zásadně souhlasit s žalovaným, že i bez svědeckých výpovědí policistů je postaveno zcela najisto, že se dopustil přestupku překročení rychlosti nejméně o 23 km/h. Žalobci tak není vůbec jasné, z čeho žalovaný dovozuje, že policisté mohou maximálně dosvědčit to, co je uvedeno v úředním záznamu o přestupku, když mezi žalobcem a policisty proběhla další komunikace a žalobce zaslechl rozhovor policistů, jehož obsah v úředním záznamu obsažen není.

Stran nároků judikatury správních soudů na zjišťování skutkového stavu v přestupkovém řízení žalobce zdůraznil, že vytýká žalovanému, že měl v tomto konkrétním případě výslech policistů v přítomnosti žalobce provést, protože to bylo nejen možné, ale i potřebné. Žalobce rovněž souhlasí s judikátem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 64/2011 ze dne 28. 2. 2013, nicméně se musí důrazně ohradit proti tomu, jak tento judikát vykládá žalovaný. Tento judikát na žalobcův případ vůbec nedopadá, protože zde obviněný během správního řízení výslech policistů nenavrhoval a správní orgány měly dostatek jiných důkazů, aby po jejich jednotlivém hodnocení i ve vzájemné souvislosti přezkoumatelným důvodem vysvětlily, proč výpovědi obviněného nevěří a proč není třeba policisty vyslýchat. Žalobce rovněž nezpochybňoval, že záznam o přestupku spolu s výstupem z měřicího zařízení je stěžejním podkladem pro řízení o přestupku o překročení nejvyšší povolené rychlosti, nicméně zpochybňuje pouze způsob získání tohoto stěžejního důkazu, kdy se mohlo jednat o nezákonný způsob v důsledku nedodržení Návodu. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že by jeho námitky byly obecné, vágní a neurčité, a tedy že nevznesl do řízení nic konkrétního. Z výpovědí policistů na místě jednoznačně vyplynulo, že mají pochybnosti o správnosti měření. Více konkretizovat tuto konkrétní námitku by bylo možné až po obdržení Návodu a případném výslechu policistů v přítomnosti žalobce. Do té doby by bylo možné pouze

spekulovat, zda k chybě měření došlo nedodržením Návodu, technické chybě radaru, zkreslení měření vlivem povětrnostních podmínek či fyzikálních příčin apod. Na okraj žalobce podotkl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nespecifikuje jediný důvod, proč by záznam o přestupku měl rozbít žalobcovu námitku ohledně dialogu mezi policisty. Ani skutečnosti ohledně statického stanoviště a měření v automatickém režimu toto nerozbíjí. Žalobce tedy uzavřel, že žalovaný měl provést důkaz výpovědi policistů v přítomnosti žalobce, protože to bylo možné i účelné, neboť toto žalobce navrhoval již na ústním jednání dne 11. 5. 2015, tedy více jak 5 měsíců před prekluzí přestupku a navíc po celou dobu se správním orgánem prvního stupně komunikoval a žádným způsobem neobstruoval. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný navíc důvod neprovedení těchto dvou důkazů pro nadbytečnost žádným přezkoumatelným a rozumným způsobem neodůvodnil.

Další žalobní bod se týká námitky vztažené k tvrzenému porušení práva na spravedlivý proces spočívající v tom, že prvostupňový orgán nereflektoval na důkazní návrhy žalobce a po ústním jednání dne 11. 5. 2015 vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce namítá, že jelikož navrhl relevantní důkazy (opatření Návodu a pořízení výpovědi policistů v jeho přítomnosti) a prvostupňový orgán na konci ústního jednání nerozhodl, legitimně žalobce očekával, že správní orgán prvního stupně buď jeho návrhu na doplnění důkazů vyhoví, anebo jej aspoň vyzve k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, kdy žalobce třeba seznámí se skutečností, že jím navržené důkazy z důvodu nadbytečnosti provádět nebude. Ostatně od ústního jednání dne 11. 5. 2015 do vydání rozhodnutí dne 2. 6. 2015 uplynuly tři týdny, což je doba svědčící spíše tomu, že správní orgán prvního stupně po tuto dobu obstarával a hodnotil další důkazy. Pokud přesto ve spisu žádné další důkazy ode dne 11. 5. 2015 opatřeny nebyly, je otázkou, proč tedy vyhotovení rozhodnutí trvalo tři týdny. Na to navazuje i žalobní námitka, že vydání prvostupňového rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé, neboť žalobce legitimně očekával, že jeho důkazním návrhům bude vyhověno.

Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost zdůvodnění přítomnosti materiální stránky přestupku. Ačkoli žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí doplňuje a upřesňuje odůvodnění rozhodnutí a s napadeným rozhodnutím tak tvoří jeden celek a v případě např. upřesnění místa spáchání přestupku o souřadnice GPS s takovým postupem žalobce naprosto souhlasí, tak nemůže souhlasit s tím, že žalovaný za správní orgán prvního stupně zcela jinak hodnotí materiální stránku přestupku, když do napadeného rozhodnutí začleňuje úplně nové úvahy ohledně charakteru obce a doby spáchání přestupku, protože tím mimo jiné porušuje zásadu dvojinstančnosti, protože tyto úvahy má předně uvést správní orgán prvního stupně a teprve následně je může případně doplnit či korigovat žalovaný. Žalobce nesouhlasí s tvrzení žalovaného, že by byly mylné námitky vztahující se ke konkrétním okolnostem přestupku (např. charakter komunikace, povětrnostní podmínky, technické parametry vozidla, zkušenostní předpoklady řidiče atd.), a že je třeba tyto okolnosti blíže definovat. Z judikatury a odborné literatury lze jednoznačně dovodit, že se jedná o obecně známé a tedy správním orgánům z úřední činnosti známé skutečnosti. Žalobce zpochybnil způsob, s jakým žalovaný hodnotil jednotlivé typové okolnosti přestupkového jednání, a dovozuje, že v jednom případě může být překročení rychlosti o 1 km/h přestupkem, tak v jiném případě překročení rychlosti o např. 23 km/h přestupkem být nemusí. Ačkoli se může na první pohled zdát, že takový přístup je formálně nerovný, tak právě s ohledem na konkrétní okolnosti je takový přístup po materiální stránce rovný a spravedlivý. Žalobce dále předložil vlastní výklad judikatury Nejvyššího správního soudu citované v této souvislosti žalovaným.

Poslední žalobní bod je věnován otázce hodnocení kritérií pro uložení sankce. Žalobce především opět ve vazbě na odvolací námitky uvedl, že pokud orgány veřejné moci včetně

soudu nemohou vůbec přihlížet k přestupkům starších 3 let z důvodu jejich zahlazení, pak k nim logicky nemohou přihlížet ani v rámci hodnocení osoby pachatele. Lze tedy přihlížet pouze k přestupkům mladším 3 let. Z toho vyplývá, že správní orgán prvního stupně při výměře výše sankce jednoznačně pochybil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí snažil postup správního orgánu prvního stupně korigovat tím, že tedy přihlédnul pouze k přestupkům mladším 3 let a uvedl zde přestupek jízdy na červenou ze dne 23. 1. 2014 a nepřipoutání se bezpečnostním pásem ze dne 8. 12. 2014. Ale i tato dle žalobcova názoru opožděná úvaha žalovaného ohledně výměry výše sankce je chybná, protože přestupku jízdy na červenou ze dne 23. 1. 2014 se žalobce prokazatelně nedopustil (byl v té době v zahraničí), ale dopustil se jej žalobcův syn.

Žalobce dále spatřuje zásadní pochybení v řízení před správním orgánem prvního stupně i před žalovaným zejména v tom, že ve výroku rozhodnutí ani v odůvodnění rozhodnutí není jediná zmínka o přidělení trestných bodů. Přitom body jsou fakticky mnohem tvrdším trestem, než samotná peněžní pokuta. Přidělení bodů tedy musí být obligatorní součástí výroku rozhodnutí a jejich důvodnost, přiměřenost a zákonnost musí být poté přesvědčivým způsobem odůvodněna v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce navíc napadá ústavní nekonformnost bodového systému, kdy body mohou působit jako nepřípustný druhý trest ve smyslu zásady „ne bis in idem“. Závěrem žalobce poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 6 As 114/2014 ze dne 30. 9. 2015, dle kterého jsou body v bodovém hodnocení řidiče trestem, a nikoli administrativním opatřením. Nejvyšší správní soud tak v uvedeném případě akceptoval princip retroaktivity ve prospěch. S ohledem na uvedené má tedy žalobce za to, že by předmětné rozhodnutí mělo být aplikováno i na jeho případ a napadené rozhodnutí by mělo být pro vady řízení zrušeno.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém **vyjádření k žalobě** žalovaný uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, a to z následujících důvodů. K prvnímu žalobnímu bodu (nedostatečné zjištění skutkového stavu) v podstatě zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí s tím, že žalobce doposud a to ani ve správní žalobě ani v rozhodnutí před správním orgánem pro toto své tvrzení neuplatnil ani nesdělil žádné konkrétní důvody, pro které by měly být policisté předvoláni jako svědci. Žalovaný k námitce neprovedení důkazu Návodem k měřicímu zařízení uvedl, že internetový odkaz na zdroj k získání návodu k obsluze uvedený v rozhodnutí o odvolání je stále aktivním. Dále žalovaný předložil soudu šablonu na vyhodnocení záznamů o přestupku ze zařízení Ramer7CCD, Ramer7M, Ramer 10 a AD9, a popsal způsob, jakým je možno prostřednictvím této pomůcky ověřit správnost měření na předloženém snímku. Uvedenou metodu žalovaný aplikoval na předmětný výstup z měřicího zařízení v posuzované věci a dospěl k závěru, že měření proběhlo zcela správně.

Ke druhému žalobnímu bodu (porušení práva na spravedlivý proces) žalovaný odkázal na argumentaci v napadeném rozhodnutí a pouze dodal, že pokud se nevyjádřil k judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015 č. j. 2 As 161/2014, pak to bylo proto, že není jeho úlohou ani povinností podrobně reagovat na každou dílčí nebo individuálně předloženou odvolací námitku. Žalovaný na koncept odvolací námítky včetně odkazu žalobce na výše zmiňovaný judikát reagoval odkazem na jiné judikáty, které dle jeho názoru podporují předložený právní názor. Žalovaný tedy nepovažoval za nutné podrobně analyzovat rozsudek citovaný žalobcem v odvolání. Na druhou stranu ani žalobce nespecifikoval, v čem je argumentace žalovaného nepřiléhavá nebo závadná.

Ke třetímu žalobnímu bodu (tzn. námitce nepřezkoumatelnosti materiální stránky přestupku), žalovaný uvedl, že cítí urputnou snahu žalobce najít za každou cenu argumenty podporující úvahu o vymezení materiální stránky přestupku, i když jsou v jasném rozporu se setrvalou judikaturou správních soudů a Nejvyššího správního soudu i věcnou právní argumentací žalovaného. Bylo jen a pouze shodou okolností šťastných náhod, že žalobce při překročení rychlosti v obci o 23 km/h neohrozil jiného účastníka silničního provozu a nedošlo ke kolizi s jiným vozidlem, cyklistou nebo chodcem. Samotné překročení rychlosti o nejméně 23 km/h dává jediný možný závěr, že byl naplněn i materiální znak přestupku. Argumenty o zkušenosti či nezkušenosti řidiče, stavu pozemní komunikace a reakčních schopnostech řidiče jsou v tomto směru naprosto liché. Úvaha, kterou se žalobce sobecky domáhá absence materiálního znaku přestupku, totiž absolutně pomíjí rys potencionálního nebo skutečného ohrožení účastníků silničního provozu v lokalitě obce.

K žalobní námitce, že žalovaný doplněním odůvodnění k materiální stránce přestupku, porušil zásadu dvojinstančnosti řízení, žalovaný připomíná, že žalobce úvahu o vymizení materiální stránky přestupku vyjevil poprvé až v odvolání. Žalovaný tedy nečinil nic jiného, než jak mu ukládá ust. § 89 odst. 2 správního řádu, a sice že správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání. V opačném případě, tedy pokud by žalovaný odvolací námitku pominul, zatížil by své rozhodnutí případnou vadou nepřezkoumatelnosti, které se v jiných bodech žaloby žalobce domáhá. Žalobci nic nebránilo, aby svůj dojem o nenaplnění materiální stránky přestupku vyjevil ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ten by pak musel podrobněji a věcně otázku materiální stránky přestupku posoudit a vypořádat.

K poslednímu žalobnímu bodu (nedostatečnému hodnocení kritérií pro uložení sankce) žalovaný uvedl, že uložení sankce mírně nad spodní hranici zákonem stanovené sazby bylo správné a zcela na místě, neboť právě okolnost, že má žalobce v kartě řidiče celkem 7 záznamů byla důvodem k uložení sankce mírně nad spodní hranici zákonem stanovené sazby. K tvrzenému porušení povinnosti přihlížet k zahlazení přestupkové odpovědnosti žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce, že se dne 23. 1. 2014 nedopustil přestupku, ale přestupek spáchal jeho syn, je v přímém rozporu se spisovým materiálem, konkrétně s výpisem z karty řidiče, kde měl žalobce tento přestupek v době rozhodování správního orgánu prvního stupně zaznamenán. I při úvaze o výmazu tohoto záznamu by žalobci zůstávalo v kartě řidiče celkem 6 záznamů, které by spolu s přestupkem překročení rychlosti jízdy v obci o 23 km/h uloženou výši sankce dostatečně ospravedlňovaly. K otázce, zda musí být počet uložených bodů za spáchaný přestupek obsahem výroku rozhodnutí o přestupku, žalovaný uvedl, že přidělení bodů rozhodně není a nemusí být obligatorní součástí výroku rozhodnutí, neboť přestupkový zákon vymezuje sankce v § 11 odst. 1 obligatorně a body jako trest přestupkový zákon ani zákon o silničním provozu mezi tresty nezahrnuje.

Ve své **replíce** k vyjádření žalovaného žalobce opět poměrně obsáhle reagoval na jednotlivé argumenty žalobce, a to zejm. v otázce hodnocení kritérií pro uložení sankce a trestných bodů. Znovu zdůraznil, že prvostupňový správní orgán nemohl přihlídnout při hodnocení osoby přestupce k jeho přestupkům spáchaným před více než třemi lety, přičemž znovu potvrdil, že nespáchal přestupek dne 23. 1. 2014, který je předmětem obnovy blokového řízení. K nepřezkoumatelnosti materiální stránky přestupku uvedl na vysvětlenou, že netvrdí, že by materiální znak v jeho přestupkovém jednání absentoval, nýbrž to, že správní orgány jej nedostatečně vyhodnotily, přičemž žalovaný nebyl oprávněn nahrazovat svou úvahou chybějící úvahu prvostupňového orgánu. K porušení práva na spravedlivý proces zdůraznil význam rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č.j.

2 As 161/2014. K námitkám týkajícím se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci uvedl, že není úlohou soudu, aby zásadním způsobem doplňoval dokazování, které neprovedl správní orgán ve správním řízení (viz navrhovaný důkaz kontrolní šablonou). Ani tak by nepostačovalo vycházet pouze z návodu výrobce (firmy Ramer), ale bylo by třeba vypracovat znalecký posudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

Ve věci se konalo dne 23. 5. 2017 ústní jednání za osobní účasti žalobce, jeho zástupkyně i zástupce žalovaného. Strany přednesly podstatný obsah svých procesních podání. Dále byl konstatován podstatný obsah spisového materiálu, a to soudního spisu i připojených správních spisů žalovaného i prvostupňového orgánu.

Ze **správního spisu** krajský soud zjistil následující relevantní skutečnosti. Zejména konstatoval, že ve správním spisu je obsaženo oznámení o přestupku PČR ze dne 29. 10. 2014, záznam o přestupku ze dne 16. 10. 2014, který obsahuje i fotografii situace měření, tzn. průjezdu vozidla (průjezd zprava – příjezd vozidla) spolu se záznamem o rychlosti vozidla 76 km/h. Tento výstup byl pořízen z rychloměru RAMER10, výr. č. 0029, přičemž z údajů o měření uvedených na záznamu je patrné, že vzdálenost měření činila 30 m, zoom objektivu 28 mm, fotka pořízena z klidové polohy měřicího zařízení, v čase 7:54:07 hod. Ve spisu je založen k měřicímu zařízení i ověřovací list RAMER 10C, výr. č. 12/0029, platnost do 5. 3. 2014 - 4. 3. 2015, úřední záznam ze dne 17. 10. 2014, fotky vozidla, Dále je ve správním spisu založena evidenční karta řidiče s poznámkou vytištěno 22. 1. 2015, z níž je patrné, že žalobce měl 7 záznamů přestupků, z toho dva spáchány v roce 2014, všechny ostatní staršího data. Na základě příkazu ze dne 22. 1. 2015 byla uložena pokuta 3000 Kč, proti němuž byl podán odpor ze dne 27. 2. 2015. Podle protokolu ze dne 11. 5. 2015, jehož se žalobce osobně nezúčastnil, nicméně se zúčastnila zástupkyně Mgr. O., přičemž vnesla ve věci námitky, že ve spisu chybí záznam sepsaný v místě jednání a výslech policistů – zda bylo měření provedeno v souladu s návodem, a také, zda byli policisté řádně proškoleni. Soud konstatoval, že ve správním spisu je obsažen i úřední záznam o předání kopie spisu zástupkyni žalobce v počtu 5 listů. Soud naproti tomu neshledal, že by v prvostupňovém správním spisu byly založeny jakékoliv další podklady, přičemž prvostupňové rozhodnutí vydáno až dne 2. 6. 2015.

Následně soud vyzval strany k vyjádření k obsahu spisu a přednesení dalších důkazních návrhů. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně zopakoval svá žalobní tvrzení o tom, že řízení je stíženo zásadními vadami neprovedením navrhovaných důkazů, a proto má soud napadené rozhodnutí zrušit. Žalovaný navrhl důkaz návodem k měřicímu zařízení RAMER10C. Krajský soud po vyjádření žalobce částečně návrhu na provedení tohoto důkazu vyhověl a přečetl k důkazu části návodu k obsluze a k aplikaci kontrolní šablony, tzn. části z bodu 2 návodu. Účastníci nepožadovali prohlížení jednotlivých modelových snímků průjezdu vozidla, které jsou obsaženy v bodě 3 návodu. Dále soud demonstroval z CD přiloženého žalovaným k jeho vyjádření elektronickou verzi napadeného rozhodnutí, v němž je obsažen hypertextový odkaz na internetové stránky http://pomahat-chranit.com/wp-content/uploads/2015/04/Navod_RAMER10.pdf, kde lze získat návod k obsluze měřicího zařízení RAMER 10C. Provedením tohoto důkazu bylo zjištěno, že návod k obsluze tohoto

měřicího zařízení je v této podobě volně dostupný. Zástupkyně žalobce nepožadovala srovnání modelových fotografií se záznamem o přestupku. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně v rámci vyjádření k provedení dokazování navrhl provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů (pprap. U.), k čemuž žalovaný uvedl, že provedení takového důkazu považuje za nadbytečné a nepotřebné. Soud návrh na provedení tohoto důkazu zamítl a dále ukončil dokazování ve věci. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že se ztotožnil se závěry žalovaného, že nebylo nezbytně třeba provádět důkazy navržené žalobcem ve správním řízení, tedy důkaz výsledkem policistů a návodem k obsluze měřicího zařízení. Námitky vznesené žalobcem proti podkladům pro rozhodnutí nebyly skutečně natolik konkrétní, aby založily konkrétní pochybnost o správnosti měření vozidla žalobce v situaci měření, které by pak musely být odstraňovány dalším dokazováním ve správním řízení. Jak bylo ověřeno i soudem při nařízeném jednání, výstup z měřicího zařízení vyhotovený v předmětné věci z rychloměru RAMER 10C byl zcela v souladu s typovými vzorovými fotografiemi obsaženými v návodu k obsluze tohoto měřicího zařízení (srovnáváno se vzorovou situací průjezdu vozidla na příjezdu zprava), přičemž i údaje uvedené v záznamu o přestupku odpovídaly situaci, v níž měření mělo podle zjištěných okolností probíhat. Rychloměr RAMER 10C měl v době měření platnou kalibraci a vozidlo žalobce bylo zcela jasně a rozpoznatelně vyfotografováno včetně registrační značky, přičemž mezi objektivem a měřeným vozidlem není viditelná žádná překážka. Jakkoliv krajský soud neprovedl důkaz tzv. kontrolní šablonou, jelikož ani žalobce provedení tohoto důkazu před soudem nakonec nenavrhoval, lze podle názoru krajského soudu z laického pohledu konstatovat, že správní orgány skutečně neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, a to ani tehdy, pokud neprovedly kontrolní výsledek policistů a nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č.j. 2 As 202/2014 – 50, přístupný na www.nssoud.cz). Pokud by soud přitakal argumentaci žalobce v tomto žalobním bodě, v podstatě by tak přistoupil na koncepci, která by ukládala správním orgánům v těchto řízeních vždy provádět důkaz výsledkem policistů a návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť by vždy musela existovat alespoň teoretická pochybnost, že měření bylo stiženo nepřesností či vadou. Takový výklad důkazního břemene ležícího na správním orgánu v těchto věcech je však zcela absurdní a není v souladu s relevantní judikaturou správních soudů (viz k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č.j. 5 As 64/2011-66, přístupný na www.nssoud.cz). Na okraj odůvodnění tohoto žalobního bodu krajský soud dodává, že žalobce explicitně netvrdil ani ve správním řízení ani v žalobě, že jel v souladu s pravidly silničního provozu (tzn. v daném místě nejvíce 50 km/h).

K námitce týkající se porušení práva na spravedlivý proces krajský soud vycházel z toho, že v předvolání k ústnímu jednání obsahovalo poučení ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, což není v rozporu se zákonem ani s judikaturou správních soudů. Dále krajský soud poukazuje na to, při ústním jednání nebylo zástupkyni žalobce ze strany prvostupňového orgánu nijak přislíbeno, že jí navrhované důkazy budou ve správním řízení o přestupku provedeny. Zástupkyně žalobce byla seznámena s obsahem správního spisu (vyhotovila si dokonce kopie některých písemností), a mohla se tak ve stanovené lhůtě vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, což neučinila v této lhůtě ani později. Z protokolu o ústním jednání ze dne 11. 5. 2015 nevyplývá, že by prvostupňový správní orgán provedení navrhovaných důkazů jakkoliv přislíbil či předznamenal další procesní postup. Za této situace pak je třeba usoudit, že žalobce měl k dispozici lhůtu k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí uvedenou v předvolání k ústnímu jednání. Krajský soud upozorňuje na to, že prvostupňové

rozhodnutí bylo vydáno s časovým odstupem a ve správním spisu nejsou založeny žádné další podklady, takže k porušení práva žalobce na seznámení se s podklady pro rozhodnutí nedošlo. Na tom nic nemění ani argumentace žalobce opřená o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č.j. 2 As 161/2014 – 57, neboť právní názor v něm uvedený, který se týká otázky vydání rozhodnutí v jiný den než v den, kdy bylo konáno ústní jednání v nepřítomnosti účastníka řízení, se opírá o zcela jiné skutkové okolnosti. V předmětné věci, jak již bylo řečeno, se sice žalobce osobně ústního jednání nezúčastnil, nicméně byl při jednání zastoupen a byl materiálně prostřednictvím své zástupkyně seznámen s obsahem správního spisu.

Obdobně je třeba nahlížet na námitku překvapivosti prvostupňového rozhodnutí, přičemž krajský soud nesdílí výklad, který žalobce předestřel ve své žalobě. Především je třeba podotknout, že na rozdíl od řízení soudního se o provádění důkazů samostatně ve správním řízení nerozhoduje, tzn. obvykle se nevydává procesní usnesení, kterým by se odročilo jednání za účelem doplnění či předložení dalších důkazů. Nic takového správní řád nepředpokládá, když pouze v ustanovení § 36 odst. 1 pouze stanoví, že účastníci jsou oprávněni navrhnout důkazy po celou dobu trvání řízení, pokud zákon nestanoví jinak nebo správní orgán neprohlásí, do kdy mohou účastníci činit své návrhy. V řízení o uložení povinnosti, tzn. i v řízení sankčním je pak správní orgán povinen i bez návrhu provést důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci (§ 52 odst. 1 správního řádu). Tento postup je pak správní orgán povinen odůvodnit, ovšem až v rámci správního rozhodnutí, k jehož vydání správní řízení vedlo (viz k tomu obdobně Průcha, P. Správní řád s poznámkami a judikaturou. Praha: Leges, 2013, s. 158 – 159). Krajský soud má za to, že těmto povinnostem jak prvostupňový orgán, tak i žalovaný při vypořádání odvolacích námitek zcela dostály, přičemž neshledal, že by se správní orgány dopustily jakékoliv svévole při vedení správního řízení. Žalobce tedy nemohl být a také nebyl chráněn legitimním očekáváním v tom směru, že pokud při jednání navrhl výslech zasahujícího policisty, který obsluhoval měřící zařízení, a také návodem k obsluze tohoto měřícího zařízení, tak že tyto důkazy budou prvostupňovým správním orgánem obstarány a provedeny. Vydání prvostupňového rozhodnutí s časovým odstupem více než dvou týdnů po datu konání ústního jednání tedy nemohlo být překvapivé.

K námitce nedostatečného hodnocení materiálního znaku (třetí žalobní bod) krajský soud uvádí, že jde o otázku teoreticky velmi komplikovanou, na níž existují různé názory. Jakkoliv je materiální znak základem jakékoliv trestní odpovědnosti, je třeba ve vazbě na příslušnou právní úpravu základů vzniku této odpovědnosti lišit, zda jde o pojetí formálně-materiální či materiálně-formální (tzn. s prioritou formálního či materiálního znaku), přičemž zdůvodnění tzv. společenské škodlivosti je průsečíkem typové škodlivosti (nebezpečnosti) jednání popsaného v zákonné skutkové podstatě se zohledněním konkrétních a specifických skutkových okolností deliktního jednání. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*“ V dané věci krajský soud vycházel z toho, že správní řízení je ovládáno principem jednoty, který znamená, že odvolací řízení je pokračováním prvostupňového řízení a rozhodnutí o odvolání tak spolu s prvostupňovým rozhodnutím představují (zejm. z pohledu soudního přezkumu) jeden celek. Krajský soud tedy nesouhlasí s názorem žalobce, že žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti, pokud doplnil do napadeného rozhodnutí úvahy k hodnocení jednotlivých skutkových okolností přestupkového jednání žalobce (místo spáchání přestupku, denní doba, atd.). Rovněž je třeba souhlasit se žalovaným v tom, že pokud nebyly námitky proti přítomnosti materiálního znaku vzneseny už v prvostupňovém správním řízení, nelze očekávat, že bude

úvaha prvostupňového orgánu k tomuto problému zcela podrobná a zahrnující všechny myslitelné okolnosti, které mohou mít na úsudek o společenské škodlivosti přestupkového jednání vliv. Krajský soud nadto považuje za zcela klíčové, že přestupkové jednání se nevyznačovalo žádnými hraničními okolnostmi (tzn. modelový případ překročení nejvyšší povolené rychlosti o pouhý 1 km/h, či příp. překročení nejvyšší povolené rychlosti v krátké vzdálenosti před koncem obce mimo zástavbu atd.), které by zavdávaly již samy o sobě správnímu orgánu pochybnost nad tím, zda je takové jednání přestupkem. Krajský soud se tedy s námitkami žalobce směřujícími ke zpochybnění hodnocení společenské škodlivosti přestupkového jednání žalobce neztotožnil a má za to, že materiální znak předmětného přestupkového jednání byl zdůvodněn zcela dostatečně.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu, kde žalobce poukázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014 – 55 (přístupné na www.nssoud.cz), krajský soud uvádí, že závěry rozšířeného senátu NSS o tom, že body udělené řidiči na základě spáchaného přestupku na úseku pravidel silničního provozu mají charakter trestu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny vůbec neznamenají, že by bylo možné zpochybnit platnou zákonnou konstrukci spočívající v tom, že o udělení „trestných“ bodů se v přestupkovém řízení nerozhoduje, nýbrž jsou zaznamenávány do evidence na základě procedury upravené v ustanovení § 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Samotné citované usnesení rozšířeného senátu NSS jednoznačně v bodech 38 – 39 odůvodnění tohoto usnesení, v němž se uvádí, že „*Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu proti provedení záznamu písemně námitky příslušnému obecnímu úřadu. Stejně tak řidič může podat podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu námitky proti záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů. ... Rozšířený senát v této souvislosti podotýká, že zde nedochází k porušení zásady non bis in idem zakotvené v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Cílem tohoto ustanovení je zabránit zahájení dalšího „trestního řízení“ o téže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Nikitin proti Rusku, č. stížnosti 50178/99, bod 35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. února 2009, Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, bod 107). O další „trest“ se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (rozsudek ESLP ze dne 21. září 2006, Maszni proti Rumunsku, č. stížnosti 59892/00, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 13. prosince 2005, Nilsson proti Švédsku, č. stížnosti 73661/01). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchaní přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů.“ Správním orgánům v předmětné věci tedy vůbec nelze, a to žádným myslitelným způsobem, vyčítat, že z platné a účinné právní úpravy vycházely a nerozhodovaly o tom, jaký bodový postih žalobce za spáchaný přestupek obdrží, neboť k vydání takového rozhodnutí nemají zákonnou kompetenci. Citovaná judikatura na tom (prozatím) nic nemění, a proto nemá valného smyslu se dovolávat její retrospektivní aplikace v běžících přezkumných řízeních soudních. Tento názor potvrzuje zcela i pozdější judikatura správních soudů (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2016, č.j. 78 A 12/2016-30).*

Co se týká žalobcovy argumentace k otázce zahlázení přestupku, kde žalobce tvrdí, že pokud orgány veřejné moci včetně soudu nemohou vůbec přihlížet k přestupkům starších 3 let z důvodu jejich zahlázení, pak k nim logicky nemohou přihlížet ani v rámci hodnocení osoby pachatele, krajský soud se s jeho závěry rovněž neztotožnil. Pokud se žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle názoru žalobce snažil korigovat postup správního orgánu

prvního stupně spočívající v tom, že přihlédl pouze k přestupkům spáchaným žalobcem v roce 2014, tedy k přestupku jízdy na červenou ze dne 23. 1. 2014 a nepřipoutání se bezpečnostním pásem ze dne 8. 12. 2014, postupoval podle názoru krajského soudu správně, neboť judikatura správních soudů dovodila skrze analogii, že institut zahlázení odsouzení dle trestního zákoníku z roku 2009, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, je nutno analogicky aplikovat ve prospěch obviněného i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 5. 2013, č.j. 60 A 1/2013-49, dále zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č.j. 8 As 82/2010 – 55, přístupné na www.nssoud.cz). Výkladem dovozené zahlázení spáchání přestupku má takový efekt, že zahlázený přestupek nelze hodnotit jako přitěžující okolnost ve smyslu „recidivy“. Z citované judikatury spíše plyne, že lhůta, kterou je zapotřebí uplatnit pro otázku zahlázení, činí jeden rok po výkonu naposledy uložené sankce, pokud obviněný vedl po tuto dobu řádný život.

To však podle názoru krajského soudu rozhodně neznamená, že spáchaný přestupek nelze už nikdy zohlednit při hodnocení osoby obviněného jako řidiče, resp. jeho sklonu dodržovat či porušovat pravidla silničního provozu. Pokud na základě evidenční karty řidiče správní orgány usuzovaly na to, že žalobce již v minulosti opakovaně přestoupil pravidla silničního provozu, aniž by přímo usoudily na recidivu daného konkrétního typu přestupkového jednání, nedostaly se do rozporu s výše objasněným efektem zahlázení přestupkové odpovědnosti. Konec konců, sankce byla uložena při dolní hranici zákonného rozpětí, takže nelze ani vysledovat žádný zásadní vliv úvahy o počtu zaznamenaných přestupků v evidenční kartě řidiče na výši uložené pokuty. Krajský soud navíc poukazuje na speciální úpravu „opakovaného“ spáchání přestupku obsaženou v ustanovení § 91a zákona o přestupcích s účinností od 1. 10. 2016, podle níž je přestupek je spáchán opakovaně, jestliže ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o stejném přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným, do jeho spáchání neuplynulo dvanáct měsíců. Tuto právní úpravu však nepochybně nelze na případ žalobce vztáhnout, neboť v době spáchání přestupku nebyla účinná a ani na základě přechodných ustanovení části I. a čl. II zákona č. 204/2015 Sb., nelze dovodit její zpětnou účinnost.

Pokud žalobce navíc tvrdí, že nespáchal přestupek identifikovaný v kartě řidiče jako přestupek přestupku jízdy na červenou ze dne 23. 1. 2014, neboť byl v té době v zahraničí, krajský soud k tomu uvádí, že ve správním spisu k těmto tvrzením neexistuje žádný podklad a ani žalobce k těmto tvrzením nic krajskému soudu nepředložil. I za předpokladu, že ve věci zmíněného přestupku probíhá řízení o povolení obnovy či dokonce obnovené řízení, jak žalobce tvrdil v replice, v němž doposud nebylo rozhodnuto, je třeba stále vycházet z formálně pravomocného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, a tedy z toho, že přestupek se stal a že jej spáchal žalobce. Efekt prolomení právní moci rozhodnutí v blokovém řízení, resp. suspenze jejích účinků, může podle názoru krajského soudu přinést pouze odkladný účinek přiznaný žádosti o povolení obnovy řízení, anebo pozastavení vykonatelnosti či jiných účinků rozhodnutí (viz § 100 odst. 6, § 102 odst. 5 správního řádu). I kdyby se následně však prokázalo to, co žalobce tvrdí, že tedy jeden z přestupků spáchaných v roce 2014 nebyl spáchán žalobcem a není mu tedy možno jej přičítat k tíži, nijak to nezpochybňuje to, že tento přestupek byl zapsán v evidenční kartě řidiče a k datu vydání napadeného rozhodnutí tak z tohoto zápisu na evidenčním principu mohl správní orgán vycházet. Samotný zápis v registru řidičů je z hlediska soudní kontroly zákonnosti trvajícím zásahem, proti němuž se lze bránit při dodržení principu subsidiarity žalobou na ochranu proti

nezákonnému zásahu (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č.j. 1 As 151/2014 – 23, přístupný na www.nssoud.cz).

VI. Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že veškeré žalobní námitky shledal krajský soud nedůvodnými a současně ani nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo jinou vadou, k níž by bylo třeba přihlédnout z moci úřední, rozhodl ve věci samé tak, že žalobu zamítl (výrok I).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. května 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová